

udføres i Praksis — at det, der opfistes, skal sælges ved offentlig Auktion. Her er det imidlertid Meningen, at naar Fundet er anmeldt for Toldvæsenet og Tolden bragt i Orden, skulle Sagerne overlades til Bragfiskernes fri Raadighed. Jeg tvivler om, at det kan gaa saaledes, men det maa jo Justitsministeren udtale sig om.

Jeg skal endnu sige til, at medens det oprindelige Lovforslag baade angik de Brag, som fandtes i Sejlløbene, og dem, der fandtes paa Forstranden, saa angaa de Bestemmelser, der nu findes i Lovforslagets andet Stykke, ubelukkende Brag i Sejlløbet.

Efter det, jeg her har udviklet, er det klart, at jeg maa tillade mig til en senere Behandling at stille Ændringer til dette Forslag. Det vilde glæde mig meget, om det var muligt at faa dette Lovforslag ændret saaledes, at man kunde forene de to Djemed: Skibsfartens Sikkerhed og Bragfiskernes Interesse. Det er jo muligt, at det kunde ske, og jeg vilde være overmaade glad, hvis det kunde ske.

Carstensen: I de Udtalelser, jeg vil fremkomme med i Anledning af det fra Folketinget oversendte Lovforslag, luttet jeg mig nær til den højtærede Minister. Værdige Medlemmer ville vide, at der er en international Overenskomst, ifølge hvilken vore Farvande skulle være afmærkede, og at det som Følge af denne Overenskomst paahviler Administrationen at sørge for, at enhver Forstyrrelse i den i Søfortet opgivne Dybde undgaas. Enhver Formindstelse af denne Dybde er et Brud paa Overenskomsten, som man kan drage Administrationen til Ansvar for paa en eller anden Maade, naar den ikke er fremkaldt ved uforudsættelige Naturbegivenheder. Naar et Skib synker, gaar til Bunds i et bejselet Farvand, er det mere eller mindre til Hinder for Sejladsen, saa fremt Dybden ikke er saa stor, at Skibe kunne gaa hen over Bragene. Marineministeriet har derfor altid fulgt den Fremgangsmaade, naar det fik Melding om, at et Skib var sunket, at udsende en offentlig Bekendtgørelse og afmærke Stedet, for derefter, saa snart Lejlighed gives, at sprænge Master og Størstene bort, saafremt derved den oprindelige Dybde naaes, ellers ogsaa endog Overdelen af Skibet. Det er denne Fremgangsmaade, som er bleven benyttet i en lang Række af Aar og har vist sig tilfredsstillende. Men i de senere Aar har en Del Fiskere — navnlig tidligere Stensfiskere, som ere bleve affaarne fra deres Erhverv ved, at Lodsejerne ved Kysten have forbudt dem at borttage Sten fra Forstranden — kastet

sig over den Virksomhed at opfiste Genstande fra sunkne Skibe. Andre have fulgt dette Eksempel, og man har saa meget mere Opfordring til ikke at lægge unødvendige Hindringer i Vejen herfor, som derved mange ældre Søfolk have fundet en Fortjeneste, som ingen Lovgivningsmagt vil tænke paa nogen Sinde uden Nødvendighed at berøve dem. Men selv om man tager Hensyn til disse Folk, har man et andet Hovedhensyn at tage, nemlig det at opfylde en international Forpligtelse, og det er for at kunne hævde denne, at dette Lovforslag er blevet forelagt i Landstinget i sidste Samling. Som det er kommet tilbage fra det andet Ting, er det efter min Overbevisning fuldstændig umuligt. Den eneste nyttige Bestemmelse, det indeholder, er, at der skal findes Melding fra Bragfiskerne, naar de ville fiske paa Brag, der ere uskadeliggjorte af Administrationen, til Marineministeren i Stedet for til Amtmanden, men for øvrigt er der ikke en eneste Bestemmelse, der tjener til det gode. Forslaget indeholder endvidere en Bestemmelse, som efter min Mening er ganske overordentlig farlig, og det er den, at naar Bragfiskerne have bearbejdet en saadan Bragrest, skulle de afmærke Stedet, thi det er en Kendsgerning, at Afmærkning af et Farvand er saa nøje knyttet til Farvandets Natur, at Afmærkningen kan være til den allerstørste Besledning for de søfarende, og enhver som helst maa derfor ikke kunne komme og afmærke efter eget Hoved, som der staar "ved Boje og Lanterne", uden at risikere at føre de søfarende paa Vildspor. Naar vi sætte det Tilfælde f. Eks., at et Skib er gaaet til Bunds i Nærheden af Indløbet til en Havn, og en Fisker begynder at arbejde paa Braget og mærker af med nogle Lanterner, saa risikerer man, at et Skib, naar disse Lanterner kolliderer med de Indsejlingslanterner, der findes ved Indløbet til Havnen, og som skulle være Besledning for Skibene, løber paa Braget i Stedet for ind i Havnen. Det er fuldstændig umuligt at overlade til en hvilken som helst Bragfisker at afmærke.

Jeg har ved disse Antydninger kun villet vise, at Forslaget er kommet herop i en saadan Stikelse, at Landstinget, som har godkendt den oprindelige Opfattelse, formentlig ikke er i Stand til at gaa med til Lovforslaget, som det foreligger nu. At Landstinget paa den anden Side nærer en lige saa varm Interesse for de mange fattige Mænd, som finde deres daglige Brød ved denne Dont, er der ikke den fjerneste Tvivl om, men man maa ikke rette Smed for Bager; man maa søge at værne det hele saaledes, at man sikrer, at Ministeren er i Stand til